

hende under Vasken, hvor Affaldsspanden stod; a
var der ikke at se.

Nu stod han inde i Stuen. Ogsaa her lyste
Gløderne i Kakkellovnen, der spredte en Ildvift
over Gulvet. En Kedel inde i Kogerummet klap
uroligt med sit Laag.

»Oleane!« kaldte han igen; men Tavsheden
ham isnende imøde som fra en aaben Grav.
Angsten drev ham fremad nu. Han rev Døre
Kammeret op, og her skimtede han ogsaa he
Skikkelse. Hun sad paa en af Klædekistern
hvilede Hovedet i sin Haand.

»Hvorfor sidder du der? Hvad er der
Vejen med dig, Oleane?«

Hun rejste sig tavs op og vilde gaa ham
men i sin store Glæde over, at hun levede, spæ
Mads Vestrup hende Vejen. Og i samme Øj
føjte han hendes Arme omkring sin Hals.

»Aa! A vidste det jo, Mads, at du endnu
lidt af mig. Nu vil vi være glade med hinand
glemme alle vore Sorger.«